

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

23 ianuarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Vladimir Timofti,

Judecători – Victor Boico, Nadejda Toma,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui

Cozma Andrei Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat mun. Xxxxx or. Xxxxx str. xxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță:

de la 03.10.2017 – până la 22.05.2018

instanța de apel:

de la 14.06.2018 – până la 01.10.2018

instanța de recurs ordinar:

de la 13.11.2018 – până la 23.01.2019

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău sediul Buiucani din 22 mai 2018, Cozma Andrei Xxxxx, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, la 1 an închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În baza art. 90 Cod penal executarea pedepsei cu închisoare lui Cozma Andrei i-a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 5 ani, dacă în această perioadă nu va săvârși o nouă infracțiune și prin comportare exemplară, și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat, obligându-l să nu-și schimbe domiciliul și/sau reședința fără consimțământul organului competent.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că, Cozma Andrei la data de 8 august 2017, în jurul orei 19:20, de către echipajul MAI 9655, pe Piața Unirii 1, mun. Chișinău, a fost stopat având asupra sa un plic din fragment de hârtie cu inscripția „Sun Communications”, în care se afla o masă vegetală uscată mărunțită, de culoare galbenă, cu miros specific, care, ulterior a fost ridicată și supusă expertizării.

Conform raportului de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/1-R-4865 din 11.09.2017, masa vegetală (0,235 g) de culoare galbenă, prezentată într-un fragment de hârtie de culoare albă, predată benevol de către Cozma Andrei, conține cannabinoidul sintetic MDMB(N)-2201, care nu face parte din categoria

substanțelor stupefiante și psihotrope interzise în circuitul legal pe teritoriul Republicii Moldova. Totodată, conform scrisorii Instituției Medico-Sanitare Publice, Dispensarul Republican de Narcologie al Ministerului Sănătății cu nr. 01-12/632 din 18.04.2017, substanța MDMA(N)-2201, reprezintă analog al substanței stupefiante AB- PINACA-CHM, care este inclusă în Tabelul I, „Substanțele stupefiante și substanțele psihotrope neutilizate în scopuri medicale”, „Lista nr. 1 substanțele stupefiante”, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 1088 din 05 octombrie 2004.

Conform Hotărârii Guvernului nr. 79 din 23.01.2006, privind aprobarea Listei substanțelor stupefiante, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora, 0,235 grame de AB-PINACA-CHM constituie proporții mari.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, faptele inculpatului Cozma Andrei, au fost calificate *de drept* în baza art. 217 alin. (2) Cod penal – producerea, prepararea, experimentarea, extragerea, prelucrarea, transformarea, procurarea, păstrarea, expedierea, transportarea drogurilor, etnobotanicelor sau analoagelor acestora, săvârșită în proporții mari și fără de scop de înstrăinare.

3. Sentința a fost atacată cu apel, la data de 06 iunie 2018, de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, în partea individualizării pedepsei penale, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Cozma Andrei a-i aplica pedeapsă cu închisoare pe un termen de 1 an cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului declarat a invocat că:

- instanța de judecată corect a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, însă pedeapsa aplicată lui Cozma Andrei de către instanța de judecată este greșit individualizată, neproporțională faptei și pericolului social al infractorului, iar aplicarea pedepsei cu suspendare condiționată, conform prevederilor art. 90 Cod penal, este lipsită de temei juridic și neargumentată;

- instanța nu a ținut cont de scopul pedepsei care primordial trebuie să restabilească echitatea socială și să prevină săvârșirea de noi infracțiuni, atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane. Aplicarea pedepsei cu suspendare condiționată a executării acesteia, conform prevederilor art. 90 Cod penal, va duce la încurajarea pe viitor a săvârșirii infracțiunilor similare și de către alte persoane;

- pedeapsa cu suspendare condiționată, conform prevederilor art. 90 Cod penal, îl va favoriza pe inculpat să săvârșască pe viitor acțiuni similare, iar de către alte persoane va fi apreciată ca o atitudine tolerantă din partea statului a comportamentului prejudiciabil și va diminua încrederea societății în eficacitatea, și echitatea sistemului de justiție. Aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei, în speță, nu crează inculpatului careva incomodități, ci doar îl instigă pe acesta de a mai comite infracțiuni, doar pe viitor să fie mai prudent și să nu comită „greșelile” care le-a comis, și datorită cărora acțiunile acestuia au fost deconspirate;

- în speță, Cozma Andrei de multiple ori a fost condamnat, inclusiv cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, conform prevederilor art. 90 Cod penal, însă careva concluzii pozitive nu și-a făcut, continuând să săvârșească infracțiuni. În cadrul examinării acestei cauze penale, nu au fost stabilite careva motive ce ar concluziona că nu este rațional ca inculpatului Cozma Andrei să-i fie aplicată pedeapsa cu închisoare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2018, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a considerat că, probele examinate și apreciate în prezenta speță, prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, coroborează între ele și demonstrează incontestabil faptul că, inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 217 alin. (2) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a considerat că prima instanță a ales categoria corectă de pedeapsă, a ținut cont de limitele de pedeapsă stabilite de legea penală și de toate circumstanțele cauzei, drept rezultat numind inculpatului Cozma Andrei o pedeapsă echitabilă prevăzută de lege.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel a respins alegația invocată de procuror în apel, precum că prima instanță în mod eronat a aplicat prevederile art. 90 Cod penal față de inculpat, fără a ține cont de gravitatea infracțiunii comise și consecințelor survenite, de faptul că inculpatul anterior a fost de mai multe ori tras la răspundere penală, inclusiv cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, conform art. 90 Cod penal, însă nu a făcut careva concluzii pozitive.

În opinia instanței de apel, prima instanță a conchis în mod întemeiat că, în coraport cu fapta comisă și personalitatea inculpatului, corijarea și reeducarea inculpatului este posibilă fără izolarea acestuia de societate, aplicând pedeapsa cu închisoarea, astfel instanța corect a ajuns la concluzia că scopul pedepsei penale poate fi atins prin suspendarea condiționată a executării acesteia pe o perioadă de probațiune, conform prevederilor art. 90 Cod penal, acordându-i inculpatului șansa de a-și corecta comportamentul, în sensul respectării legii.

Instanța de apel a notat că, într-adevăr inculpatul Cozma Andrei anterior a fost judecat, însă potrivit sentințelor anexate la materiale cauzei penale (f.d. 45, 46, 47, 101-102, 105) antecedentele penale sunt stinse.

În cele din urmă, instanța de apel a considerat că, la caz, nu s-a constatat vreun temei pentru aplicarea unei pedepse mai aspre în privința lui Cozma Andrei, iar pedeapsa închisorii cu suspendare condiționată, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopurilor prevăzute la art. 61 alin. (2) Cod penal și anume restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane, motiv pentru care a menținut aplicarea art. 90 Cod penal față de inculpat și a respins solicitarea acuzatorului de stat de aplicare a pedepsei cu închisoare și executare în penitenciar.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar la data de 26 octombrie 2018, de către procuror, care solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului ordinar invocă:

- instanța de apel în mod eronat a interpretat și aplicat, la caz, prevederile art. 75 Cod penal, iar la stabilirea pedepsei lui Cozma Andrei nu a ținut cont de circumstanțele prezentei cauze penale, împrejurările în care a săvârșit fapta infracțională, în raport cu acea cantitate a substanțelor narcotice depistate asupra inculpatului;

- instanța de apel în mod eronat a constatat oportunitatea aplicării la caz a pedepsei cu suspendare condiționată, pedeapsă care nu va asigura atingerea scopurilor prevăzute de art. 61 Cod penal;

- instanța de apel nu a ținut cont de faptul că inculpatul Cozma Andrei nu este pentru prima dată pe banca acuzaților, săvârșind anterior infracțiuni analogice, însă nu și-a făcut concluziile necesare;

- prin aplicarea pedepsei minime prevăzute de norma penală, în acest caz nu se va restabili echitatea socială, corectarea inculpatului, prevenirea săvârșirii din partea acestuia, precum și altor persoane de noi infracțiuni și nu va constitui o garanție, și o asigurare bună a funcționării întregului sistem de securitate a țării;

- instanța de apel fără a constata careva circumstanțe atenuante a stabilit inculpatului pedeapsă în detrimentul principiilor prevăzute la art. 75 Cod penal.

În drept, recursul este întemeiat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427.

În prezenta speță, reieșind din recursul declarat se atestă, că autorul acestuia îl întemeiază în baza pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume: hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii*, precum și *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Colegiul penal constată din recursul declarat că, recurentul nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor

săvârșite, invocând dezacordul cu hotărârea instanței de apel prin care a fost menținută sentința adoptată de prima instanță, prin care la rândul său în privința inculpatului a stabilit pedeapsă cu închisoare, aplicând prevederile art. 90 Cod penal, suspendându-i condiționat executarea pedepsei ultimului.

Referitor la temeiul de casare, invocat de recurent și stipulat la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, precum și motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, Colegiul penal statuează că, aceste temeiuri pentru recurs, în prezenta speță nu sunt incidente. La acest capitol, instanța de recurs menționează că, prin apelul declarat de către procuror, acesta a invocat ca argumente de bază dezacordul cu aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare, considerând că scopul pedepsei penale nu va fi atins, decât în cazul stabilirii pedepsei cu executare reală în închisoare, adică chestiune asupra căreia urma să se expună instanța de apel.

Verificând dacă instanța de apel s-a pronunțat asupra criticilor invocate de apelant și dacă hotărârea adoptată conține concluzii întemeiate asupra considerentelor sale, în viziunea Colegiului, această instanță nu a neglijat prevederile alin. (5) art. 414 Cod de procedură penală, fiind oferite răspunsuri la argumentele esențiale, care au și constituit fondul apelului. De asemenea, instanța de recurs constată că, hotărârea contestată corespunde cerințelor prevăzute la alin. (8) art. 417 Cod de procedură penală, cuprinzând temeiuri de fapt și de drept, ce au dus la respingerea apelului declarat de către acuzatorul de stat.

În partea ce vizează invocarea cazului de casare, prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, precum că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, Colegiul îl apreciază ca fiind unul declarativ, deoarece reieșind din textul recursului declarat, sub acest aspect nu a fost motivat și fără a fi indicat care concluzii ale instanței de apel din hotărârea adoptată contravin dispozitivului acestuia.

Totodată, în urma studiului lucrărilor dosarului, în opinia Colegiului nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs invocat de către recurent și prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în prezenta speță, deoarece instanțele de fond și-au motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, fără a fi admise careva erori în acest sens, stabilind în privința acestuia o pedeapsă echitabilă sub formă de închisoare, cu suspendare condiționată, pe o perioadă de probațiune.

Opozant celor invocate de recurent la capitolul efectuării unei individualizări eronate a pedepsei aplicate în privința inculpatului, care nu va atinge scopul pedepsei penale, instanța de recurs relevă, că în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de

individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

În același rând, instanța de recurs menționează că, conform alin. (1) art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată, iar după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal, în special a dispozițiilor art. 90 Cod penal.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare, și reeducare a condamnatului, și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Deci, instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip, și acea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii. Pedeapsa mai aspră, în limitele prevederilor articolului, poate fi stabilită numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului scontat.

Sanctiunea art. 217 alin. (2) Cod penal, în baza căruia inculpatul a fost condamnat, prevede pedeapsă persoanelor fizice cu amendă în mărime de la 400 la 700 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de până la 150 de ore, sau cu închisoare de până la 1 an. Această infracțiune, clasificându-se ca una ușoară, potrivit alin. (2) art. 16 Cod penal.

În continuare, Colegiul notează că, conform alin. (2) art. 75 Cod penal, în cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va

asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.

Reieșind din prevederile legale menționate supra, Colegiul notează, că instanța de judecată în cadrul efectuării individualizării pedepsei penale, urmează să argumenteze necesitatea aplicării pedepsei cu închisoare, ce poartă un caracter excepțional și respectiv nu poate aplica o pedeapsă mai blândă prevăzută de lege în sancțiunea articolului respectiv, blândețea pedepsei fiind aplicată conform ordinii categoriilor pedepselor specificate în art. 62 Cod penal.

În cauza suspusă judecării, instanțele de fond au conchis că, inculpatului Cozma Andrei, urmează a-i fi aplicată pedeapsa cu închisoare pe un termen de 1 an, adică pedeapsa maximă prevăzută de sancțiunea normei penale încălcate de către ultimul.

Respectiv, după ce a stabilit pedeapsa potrivit tuturor criteriilor generale de individualizare a pedepsei, continuând operațiunea de individualizare cu privire la săvârșirea infracțiunii, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune neexecutare pedepsei aplicate vinovatului. Astfel, suspendarea condiționată, ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea ca, pe lângă stabilirea quantumului pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

În cauza suspusă judecării, instanțele de fond au conchis că, inculpatului Cozma Andrei, urmează a-i fi aplicate prevederile art. 90 Cod penal și a-i suspenda condiționat executarea pedepsei cu închisoare, menționată mai sus, pe o perioadă de probațiune de 5 ani, adică perioada maximă de probațiune prevăzută de lege.

Conform alin. (1), (2) art. 90 Cod penal, *dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai de cât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune, sau după caz termenul de probă. Perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă se stabilește de instanța de judecată în limitele de la 1 an la 5 ani.* Prevederi legale, potrivit dispoziției alin. (4) al normei menționate mai sus, nu se aplică în cazul persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum și în cazul recidivei periculoase sau deosebit de periculoase.

Condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii, circumstanțele cauzei și persoana infractorului, aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia.

Derivând din condițiile ce vizează pedeapsa aplicată și natura infracțiunii prevăzute în alin. (1) și alin. (4) art. 90 Cod penal, se atestă faptul incidenței acestora la prezenta speță și anume că este stabilită o pedeapsă cu închisoare pentru

o infracțiune ușoară săvârșită din intenție ce nu depășește 5 ani, și nu este una ce se atribuie la infracțiuni deosebit de grave sau excepțional de grave, precum nu este prezentă și nici recidiva periculoasă sau deosebit de periculoasă.

La circumstanțele cauzei, Colegiul penal menționează că, instanțele de fond în prezenta speță nu au reținut, careva circumstanțe atenuante și nici agravante.

Cât privește persoana celui vinovat, din materialele cauzei se atestă că inculpatul, se află la evidența medicului narcolog, anterior a fost judecat, însă antecedentele penale ale acestuia sunt stinse.

O altă condiție prevăzută expres în alin. (1) art. 90 Cod penal, este aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea efectivă a acesteia, ținând cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege la formarea unei astfel de convingeri.

Reieșind din conținutul hotărârii contestate, Colegiul penal consideră că, instanța de apel întemeiat a menținut hotărârea primei instanțe despre posibilitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, în privința inculpatului, învederând faptul că acesta a comis o infracțiune ce se califică ca una ușoară, antecedentele penale sunt stinse, circumstanțe agravante nu au fost stabilite la caz. Toate împrejurările menționate au permis instanțelor de fond de a da dovadă de clemență față de inculpat, evitându-se, astfel, neajunsurile pe care le poate atrage contactul cu mediul din penitenciar, stabilindu-i în cele din urmă o perioadă de probațiune maximală prevăzută de lege, pentru ca vinovatul să-și facă concluziile respective și să fie atins scopul legii penale.

Având în vedere toate circumstanțele cauzei în cumul, ținând cont de principiul umanismului, prevăzut de art. 4 Cod penal, cât și de prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal, instanța de recurs consideră că, nu este rațională executarea pedepsei reale cu închisoarea de către inculpatul Cozma Andrei, iar instanța de apel just a conchis de a menține aplicarea în privința acestuia a prevederilor art. 90 Cod penal. Alegațiile procurorului, precum că inculpatul a fost atras de mai multe ori la răspundere penală, de fapt au stat la baza stabilirii pedepsei maxime cu închisoare prevăzută de norma imputată vinovatului, totodată acestuia fiindu-i suspendată condiționat executarea pedepsei pe o perioadă de probațiune, la fel, maximal prevăzută de lege. Respectiv careva interdicții la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, nu se atestă în cauza deferită judecării.

Astfel, instanța de recurs apreciază că, la individualizarea pedepsei și îndeosebi a modalității de executare a acesteia, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, constatând că pedeapsa aplicată va fi echitabilă faptei infracționale comise, ce corespunde normelor legale și va atinge scopul de corectare și resocializare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, ca urmare, sunt nejustificate alegațiile recurentului privind efectuarea contrară prevederilor legale de către instanțele de fond a unei individualizări a pedepsei în privința lui Cozma Andrei.

Având ca reper cele menționate, Colegiul conchide că, în cauza dată nu și-au găsit confirmarea temeiurile de recurs la care face referire recurentul și nu sânt motive de a interveni în soluția adoptată de către instanța de apel, deoarece pedeapsa aplicată inculpatului Cozma Andrei, a fost individualizată potrivit legii.

Finalmente, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procuror, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău Scutelnic Cătălin împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui **Cozma Andrei Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 21 februarie 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Victor Boico

Nadejda Toma